

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2014. október 12.
(vasárnap)**

Horváth Géza

EGYEDÜLI ISTEN

Lekció: Jeremiás 10,1-11

Alapige: Jer 10,1. 2. 10

Halljátok meg az ígét, amelyet az Úr mond nektek, Izráel háza! Így szól az Úr: A pogányok szokását ne tanuljátok el, és az égi jelektől ne rettegjétek, mert csak a pogányok rettegnek azoktól!

(...)

De az Úr az igaz Isten, élő Isten, örökkévaló Király! Háborgásától megrendül a föld, nem bírják el bosszús haragját a népek.

Imádkozzunk!

Hálát adunk és dicsőítünk téged, egyedül szent, tökéletes, jó, örökkévaló Istenünk, hogy nagy vagy és nagy a hatalmad.

Áldunk és dicsőítünk, hogy nincs hozzád fogható. Boldog az a nép, amelyet arra hívtál és azért választottál, hogy téged dicsőítsen és magasztaljon. Ebben találja meg örömét, nyugalmát, békességét, boldogságát, erejét, segítségét: a veled való kapcsolatban, az előtted való járásban és a rád figyelésben.

Megvalljuk, Urunk, hogy életünk minden nyomorúsága abból származott és abból származik ma is, ha ez elfelejtjük. Ha kitörlődik elménkből, akaratunkból, érzelmvilágunkból, hogy „csak neki szolgálj, csak a te Uradat, a te Istenedet imádd!”

Taníts bennünket, Urunk, hogy szemeink csak rád nézzenek. Taníts bennünket, hogy ez legyen a jövőnk, ez legyen az örök életünk. Segíts bennünket abban, hogy egyre jobban ismerjünk téged, hogy ki vagy te, az egyedül igaz Isten, és ki az, akit értünk küldtél, egyetlen Fiadat, Jézus Krisztust. Aki megalázta magát és engedelmes volt halálig, mégpedig a keresztfának haláláig, mert reménytelen helyzetünkben más reménységünk nem volt az életre.

Köszönjük, hogy aláhajoltál, Istenünk, hogy felvettél és tartasz napról-napra bennünket. Köszönjük ezt a mai reggelt is. Köszönjük, hogy felhoztad napodat jókra és gonoszokra egyaránt.

Áldunk, hogy kegyelmednek, irgalmadnak, és hosszútűréseidnek jele ez számunkra. Kérünk, hogy hívjál még embereket, akik ezt észreveszik, felfedezik,

megértik, és akik ezért azt mondják: igen, Uram, náladnál egyébbel nem gyönyörködöm ezen a földön.

Hálás a szívünk mindenért, Urunk. Köszönjük, hogy ma reggel is itt lehetünk előtted, és gyülekezet közösségében hallgathatjuk igédet. Adj nekünk olyan indulatot, amely azt mondja: szólj, Uram, mert hallja a te szolgád.

Ámen.

Igehirdetés

Reménységem, hogy többen olvasták a Jeremiás próféta 10. fejezetének első verseit, amelyek mára rendeltettek. Még nagyobb reménységem az, hogy ha valakinek talán a sietség miatt nem volt ideje elolvasni az igét, azért naponta a Jeremiás könyvének ezeket a részeit olvassa. Mielőtt a mai ige magyarázatába kezdenénk, két dolgot szeretnék elmondani.

Az egyik, hogy ezekben a részekben Isten népének a szomorú lelkiállapotát tárja elénk az ige. Csütörtökön hallhattunk arról, hogy milyen a hamis, a külső istentisztelet, amikor a nép csak szájával közelget az Úrhoz, de a szíve távol van tőle, pedig inkább a szívének kellene ott lennie. Mégpedig nem is csak a szívének, hanem az ige szerint a teljes szívének.

A másik, ami ezekben a részekben észrevehető és megdöbbentő, hogy szinte mindegyik rész és ezen belül az egységek is így kezdődnek: „Így szól az Úr”, vagy „mondd meg nekik”...

A 10. rész is így kezdődik: „Halljátok meg az igét, amelyet az Úr mond nektek, Izráel háza!” Megdöbbentő, hogy minél lejjebb megy a bűnbe a nép, annál intenzívebben hangzik feléjük Istennek a szava, az igéje. Mintha egy nép után kiáltana Isten, aki a szakadék felé fut: álljatok meg! Forduljatok vissza! Ha tovább mentek ezen az úton, ott a mélység és szakadék tátong felétek. Milyen irgalom és milyen szeretet!

Amikor egy nép elfordul Istentől, akkor az lehetne Isten válasza, hogy Ő is elfordul. Amikor egy nép megtagadja Istent, akkor az lehetne a válasz, hogy Ő is megtagadja. Amikor egy népről azt mondja Isten: a hátukat fordítják felém – Ő nem a hátát fordítja, hanem újból és újból megszólal. Figyelmezteti az Ő népét. Sőt a 11. fejezetben ezt mondja az Úr: „Mert attól a naptól fogva, hogy felhoztam őseiteket Egyiptomból, a mai napig állandóan intettem őket. Idejében intettem, hogy hallgassanak szavamra.”

Ezekben a részekben, a bálványimádásról van szó. Talán Jeremiástól bővebben csak Ézsaiás (40. fejezetétől kezdve) beszél a bálványimádás minden részletéről. Amit itt a mai igében olvasunk a bálványimádásról, annak Isten megmondja az okát, és következményét.

Mi volt az oka, hogy a nép bálványokat imádott? Nem hallgattak az élő, szabadító Istenre. És mi volt a következménye annak, hogy bálványokat imádtak? Két dolgot olvasunk az igében. Egyrészt az, hogy a maguk megátalkodott szíve szerint kezdtek el élni, – nem Isten vezetése, parancsa útmutatása, hanem a maguk megátalkodott szíve szerint kezdtek el élni –, és amit a mai igében is felolvastam, hogy eltanulták a pogányok szokásait.

Eszembe jutott, hogy hány dolog van, amit mi is így átvettünk. Valahonnan beszivárgott akár vallásos életünkbe, akár hitéletünkbe, akár csak népünk életébe. Ezt most a 10. versben az ige úgy foglalja össze: a pogányok szokásait ne tanuljátok el! — Tehát azt jelenti, hogy eltanulták. Ha Istennek figyelmeztetni kell erre, akkor azt jelenti, hogy eltanulták a pogányok szokásait.

Miben gyökerezik a bálványimádás Isten igéje szerint? Mózes 2. könyvében hogy kezdődik az aranyborjú története? A nép odamegy Áronhoz, és azt mondják neki, hogy Mózes elment, és nem tudjuk, mi lett vele. Lehet, hogy vissza sem fog már jönni. Biztos meghalt a hegyen. Nem tudjuk, mi lett vele. — Vagyis mi lehetett az, ami odavitte a bálványimádáshoz a népet, hogy öntsön nekik egy bálványt, és azt elkezdik imádni? Így foglalnám össze: a hitbeli bizonytalanság, a megingás: nem tudjuk, mi lett vele.

Mózes 2. könyvében kikerestem az előző fejezetekben, amikor Mózes felment a hegyre Józsuéval, akkor azt mondta a népnek: Maradjatok itt, míg visszajövünk. Isten felhívott a hegyre, el akarja mondani nekem az Ő beszédét, az Ő igéit, amelyeket nektek szán. Isten nem azért hív fel, hogy ott megöljön. Nem azért hívta fel Mózeset, hogy ott meghaljon. (Majd egyszer felmegy azért is.) — A nép azt mondja: nem fog visszajönni, késik.

Itt látjuk, hogy kicsit azért Mózeshez is ragaszkodott a nép. Valami láthatóhoz, aki itt van közöttünk. Aki Istent képviseli. Mivel Ő késik, mivel nem tudjuk, mi lett vele, van egy hitbeli bizonytalanság, elbizonytalanodás, megingás, és ennek a következménye lesz az aranyborjú megöntése.

Arról, hogy mi a bálványimádás, egészen világosan beszél nekünk Isten igéje. Négy komoly igazságot szeretnék elétek hozni, hogy mit jelent a Szentírásban, akár csak ebben a mai igében is, a bálványimádás.

Először a bálványimádás azt jelentette, hogy Istent a nép nem annak tartotta, aki. Ezzel két dolog hullt ki a szívükből: Isten dicsősége, és Istennek a dicsőítése. Isten úgy jelentette ki magát igéjében, hogy övé a dicsőség. Halld Izráel — a híres „sömá Izráel” igék — az Úr, a te Istened, egy Úr. Sokáig nem értettem ezt, mert tudjuk, hogy van olyan felekezet, akinek igaza van, hogy egy az Isten, mert halld Izráel, a te Istened egy Úr. Azt jelenti: egyedüli Úr. Halld Izráel, a te Istened egyedüli Úr. Nincs más rajta kívül.

A 6. versben olvassuk, amikor azt mondja az ige: nincs hozzád hasonló, Uram! Ha ezt meg kell vallania valakinek, hogy Uram, nincs hozzád hasonló, akkor mi volt a bűn, a bálványimádás? Az, hogy Istent hasonlóná tették más istenekhez. Ha a prófétának meg kell vallania, hogy nincs hozzád hasonló, akkor nyilván annak az ellenkezője pedig az volt, hogy hasonlóná akarták tenni a bálványokhoz.

Ebben a mai posztmodern korban, a munkahelyeken, közösségben, ahol éltek hétköznap, és ahol vagytok, az alábbi mondatot sokan hallhattátok — legálábbis mi nagyon sokszor halljuk:

Amikor valaki Istentről vélekedik, akkor „bölcse” kifejti: igen, egy Isten van, és azt az Istent valaki így hívja, valaki úgy hívja, mi meg amúgy hívjuk. A bálványimádás azt jelenti, hogy Istent lealacsonyítja, dicsőségét meglopja az em-

ber, és besorolja a többi „istenek” közé. És így a következő lépés azt jelenti, hogy az is jól imádja, mert istent imádja, csak éppen nem Istennek nevezi, hanem x, y-nak. De az is istent imádja, meg mi is. Tulajdonképpen nincs is olyan nagy különbség köztünk, mert mindannyian istenfélők vagyunk. — Isten ígéje szerint ez Istennek a meggyalázása. Olyan isten, mint a többi, vagyis nem tudnak, vagy nem akarnak különbséget tenni. Isten ígéje viszont különbséget tesz, és azt mondja: te vagy az egyedüli... Halld Izráel, a te Istened az egyedüli Úr.

Ézsaiás 40,18 is erről beszél. Kihez hasonlíthatnátok az Istent, és hogyan készíthetnétek el képmását? Mi volt a bűn? Hasonlították Istent. És beszél Ézsaiás arról, miután azt mondja, azért nem lehet hasonlítani, mert Isten uralkodik, hatalmas, erős, mindent tudó, örökkévaló, tökéletes szentség, bölcsesség, igazság — Ő általa lett minden, Ő teremtett mindent. (40,21).

Vajon vallo-d-e, hogy Isten egyedüli? Mert ha vallja valaki, hogy egyedüli Isten, akkor azt jelenti: egyedül Őt illeti meg a hódolat, a magasztalás, a tisztelet és a hála. Ez nem jár senkinek, csak neki.

Milyen szépen vallja meg Salamon, Dávid az ígében, amikor úgy imádkoznak: Tied a hatalom, a nagyság, a fenség, a dicsőség, Uram! Isten dicsőségét másnak nem adja.

Amikor a Mi Atyánk magyarázatát vettük a hétfői órákon, azt mondtam: a Mi Atyánk-ot sokan mondják, de kevesen imádkozzák. Egy dolog mondani valamit és másik dolog imádkozni valamit. A Mi Atyánk-ot csak Istennek a megváltott gyermekei mondhatják el. Az mondhatja, akinek Jézus Krisztus által Isten valóban atyja. Az utolsó sorban pedig mi van? Az, hogy tied az ország, a hatalom és a dicsőség.

A második: akkor téged illet a dicsőítés és az imádás. Úgy, ahogy a 327. dicséretben énekeljük: Csak téged illet szívünk tisztelete. Tőlünk is megkérdi ma reggel az Úr: valóban így van-e? Valóban a szívünk tisztelete és hódolata csak Istent illeti, csak az Övé? Mert az imádás azt jelenti, hogy Istennek tökéletességei, melyet az előbb felsoroltunk, megjelennek az életemben. Vagyis, hogy Isten dicső nélkülem is. Anélkül is dicső a mi Urunk, dicső Király a mi Megváltónk, hogy azt valaki vallaná. A dicsőítés azt jelenti, hogy ez az életemben realizálódott: az Istennek mindenhatósága, mindentudósága, kegyelme, irgalma, szeretete, jósága, igazsága — amivel csak Isten rendelkezik, az életemben realizálódott. Hogyan? A megváltás csodájában.

Tudjuk, hogy a Tízparancsolatban három dolgot mond el Isten, mielőtt belekezdene a tíz ígébe. (Vagy ahogy egy osztrák teológus összefoglalta: nem úgy nevezte: Tízparancsolat, hanem Tíz szabadság. — érdemes ezen elgondolkozni. Nem tíz ige, hanem tíz szabadság.)

Isten mivel kezdi? Mi úgy tanultuk, hogy azzal kezdi: én szabadító Isten vagyok. Nem azzal kezdi, az csak a harmadik. Először elmondja Isten, hogy ki Ő: Én az Úr vagyok. Én vagyok Jahve, a „Vagyok”. Ebben benne van már Isten dicsősége is. Elmondja, hogy milyen kapcsolat van közöttünk. A te Istened vagyok, vagy szeretnék lenni és szeretnék maradni is. Harmadszor mondja: én cselekvő Isten vagyok, aki megszabadítottalak Egyiptomból, a szolgaságnak a házából.

Tehát Isten dicsőítése azt jelenti az életünkben, hogy Istennek a dicsősége tündököl és ragyog az én új életemben, mert megváltott. Mert kihívott, életet ajándékozott. Világosságra hozott engem, mert elmosta, eltörölte az én bűneimet a Bárány vére által, és ezért dicsőítem Őt. Lehet sok mindenért még dicsőíteni, de ez az első. Ahogy János a levelében elmondja, micsoda hatalmas dolgot tett velünk az Isten, hogy örök életet adott nekünk. Aki nem ezért dicsőíti Istent, az előbb-utóbb ki fog siklani. Lehet Istent azért dicsőíteni, hogy felvették az unokámat az egyetemre, letette a nyelvvizsgáját. Lehet Isten azért dicsőíteni, hogy szép idő van. De aki csak ezért dicsőíti Istent, az előbb-utóbb bálványokat is fog dicsőíteni. Mert Istent nem azért dicsőíti, amiért Ő igazán dicső. Tudniillik: cselekvő Isten.

Menjünk megint az aranyborjúhoz egy kicsit. Mit mondott a nép az aranyborjúnál? Ezek a te isteneid, Izráel, akik kihoztak téged Egyiptomból. Vagyis ezek segítettek rajtad. Istennek dicsősége mi volt azonban? A 2Mózes elején olvassuk, amikor Isten szól Mózesnek. Azt mondja Mózesnek: „Látván láttam az én népem nyomorúságát. Kiáltásuk feljutott eléem. Le is szállok, hogy megszabadítsam őket.”

A nép hogy kezdi az aranyborjú imádatát? „Akik kihoztak téged Egyiptomból.” De nem ezzel kellett volna kezdeni. Ezért hamis, mert dicsőíteniük kellett volna azt az Istent, aki először is lát minket, másodszer, aki hall minket, harmadszor, aki kész cselekedni, negyedszer, aki meg is cselekszi végre velünk azt, ami jó. Ösvényünk erőssége, te vagy Mindenható — vallja a 265. dicséret írója.

Isten tehát lát, hall, jön, szabadít. — A bálványimádás az, hogy mindazt, amit Isten tesz, vagy tud tenni, másnak vagy másnak is tulajdonítja az ember. Tudniillik, hogy ő is meg tudja tenni. Legyen az személy, legyen az tárgy, legyen az meghalt személy, ő is meg tudja cselekedni. Meg az aranyborjú is meg tudja cselekedni. Kihozott téged Egyiptomból. Amit ott állítanak össze, ott dobják bele az aranyat a lepedőbe, amiből Áron aztán megönti a borjút, és azt mondja: ezek már voltak. Hát hogy? Most keletkeztek. Most jöttek létre.

Csodálom Istent. Ha ezt látjuk, akkor még jobban csodáljuk, hogy képes még szólni ehhez a néphez. Hogy képes még mondani valamit. Nem is akármit, hanem azt: térj énhozzám, mert megváltottalak.

Amikor Dániel társai nem borulnak le az arany állókép előtt, akkor azt gondoljuk: azért dobták őket a tüzes kemencébe, mert nem borultak le. Nemcsak az volt a vád, hogy nem borultak le az arany állókép előtt, hanem azzal vádolták Dánielt és társait, a három férfit, és a király is azzal vádolta, hogy nem tisztelitek isteneimet. Azt mondja a király: van-e olyan isten, aki az én kezemből ki tud szabadítani? Ezzel a király azt mondta: nincs nálam hatalmasabb. Fertelmes dolog, mert csak Istent illeti a dicsőítés, mert Ő az élő, cselekvő Isten.

A harmadik igazság még súlyosabb. Isten azt akarja, hogy bálványok helyett bizalmunkat, hitünket csak belé vessük. Amikor a nép valamit kezdett imádni, hogy ezek segítenek rajta, akkor nemcsak azt gondolta és mondta, hogy ezek segítettek, hanem mindig ott volt az a hit, hogy ezek fognak is majd segíteni raj-

tam. Tehát a jövőre nézve is így tisztelte ezeket a bálványokat. A segítségül hívás pedig az Isten ígéje szerint hitkérdés.

A Róma 10,14 szól erről, ahol azt olvassuk: *Mimódon hívják segítségül, akiben nem hisznek? Itt már hitkérdés van. A bálványimádás nem ártatlan dolog, mert hitet követel.* Mert a benne való hitet követeli. Tőlem várj valamit, ebben higgy. Mimódon hívják segítségül, akik bennem hisznek, hogy segíts meg? Az élő Isten helyett, azért, mert abban hisznek, hogy tud segíteni. Mi pedig tudjuk, hogy csak Jézus az, aki segíthet. Üdvöt nem adhat más, csakis Ő.

Így válik a hit hamis hitté. Jeremiásnál olvassuk: Ne féljetek tőlük, nem tudnak sem jót, sem rosszat tenni. Tehát a bálványok tehetetlenek.

A bálványimádás az, amikor az ember valamelyik tárgynak erőt és cselekedetet tulajdonít, amelynek semmi alapja nincs. Olyantól kér valamit, amit senki nem adhat, csak Isten. Viszont Isten kész és képes adni.

Ha Isten azt mondja: kérj éntőlem, ha biztat bennünket, hogy bármit kértek az Atyától az én nevemben, megadja nektek, akkor én valamilyen halott személytől, tárgytól kérek segítséget, mikor a legmagasabb fórumon van az én lehetőségem? Fertelmes dolog, hogy olyan személynek, tárgynak erőt, cselekedetet tulajdonít az ember, amelynek semmi alapja nincs, sem a természetben, sem a Szentírásban. Olyan valamit vár valakitől, amit senki nem adhat, csak Isten.

A negyedik igazság: Isten ígéje szerint a bálványozás mindig függő viszonyt, szolgálai viszonyt eredményez. Isten pedig azt akarja, hogy az Ő népe egyedül tőle függjön, és csak neki szolgáljon. — „Az Urat, a te Istenedet imádd, és csak neki szolgálj.” A bálványimádás függő viszonyt és szolgálai viszonyt eredményez.

A Galata levél 4,8-9. versében olvassuk: Amikor pedig még nem ismertétek az Istent, olyan isteneknek szolgáltatok, amelyek lényegüket tekintve nem azok. Tehát nincs mögöttük valóság. Most azonban, miután megismertétek Istent, (vagy még inkább: Isten ismert meg titeket), hogyan térhettek vissza ismét az erőtlen és szegény elemekhez, és hogyan akartok újból szolgáljukká lenni? — Ha valaki nem az élő Istent szolgálja, az üres, tehetetlen elemeknek a szolgálataiba fog szegődni. Ezek lehetnek személyek, lehetnek tárgyak.

Egy iszákos vallotta meg, aki megtért az iszákosságból. Amikor erről bizonyosságot tett, azt mondta: először én fogtam a poharat, aztán már a pohár fogott engem. Aki bűnt cselekszik, szolgálja a bűnnek. Aki pedig szolgálja a bűnnek (Róm lev.), a felett a bűn uralkodik, és nyilvánvalóan nem Jézus Krisztus.

Még súlyosabb, ha az ember halott személyt imád, vagy valamilyen tárgyba veti bizodalját, aki Isten előtt talán közbenjár érte. János levele alapján tudjuk, hogy csak Jézus szószólónk a mennyben, és nem azt mondja, hogy vannak szószólóink a mennyben elég sokan, hanem van szószólónk a mennyben, az igaz Jézus Krisztus. Aki golgotai kereszthalálának az áldozatát az övéire alkalmazza. Ezt jelenti az Ő közbenjárása. Az Ő engesztelését állandóan az övéire alkalmazza, hogy Isten állandóan és folyamatosan úgy nézzen rájuk, mintha soha semmi bűnt nem követtek volna el, hanem mintha mindenben olyan engedelmesek lettek volna, mint az Úr Jézus Krisztus.

A bálványok mögött tehát idegen erők és idegen szellemi hatalmak állnak. A sötétség fejedelme. Ezért nem ártatlan dolog a bálvány.

Egy kedves asszonnyal, aki tényleg az Úr útján akar járni, elkezdünk beszélgetni. A beszélgetés vége felé kiderültek dolgok. Mondtam neki: jó lenne a bálványoktól megszabadulni. Akkor egy bálványra irányította a figyelmemet, és azt mondta: olyan nehéz, mert az édesanyámtól kaptam. Egy női szobrot kapott az édesanyjától.

Azt olvassuk, hogy Mózes nekiállt a bálványirtásnak. Olvasunk Gedeonról, aki felvállalta a bálványirtást. Ott volt Ezékiás király, Jósiás király, istenfélő, Isten útján járni akaró királyok, akiknek megváltozott az értékrendjük, és kezdtek kárnak, szemétnak ítélni azt, amit sokra tartottak, és mindennél többre azt, akit addig leértékelték.

Befejezésül: a bálvány szót az Újszövetségben, ha lefordítjuk: árnykép. Képződmény. Olyan, mint a délibáb. Mintha víz lenne ott, de nincs, mintha tó lenne ott, de nincs. Árnykép képződmény, nincs mögötte valóság, realitás. Csak az ember teszi oda. Hamis hite által teszi oda. Csalóka kép, ami mögött nincs valóság.

Két dolog befejezésül: Isten azt mondja, hogy lehet bálványt imádni, de annak súlyos következménye van. A Jelenések könyve 22. fejezetében olvassuk: az Isten városába, ahova bemennek azok, akik ruhájukat megmosták, és joguk lesz az élet fájához, nem mennek be a bálványimádók.

Viszont ami örömteli, és mégis ezzel fejezem be: az Isten azt mondja: a bálványimádásból meg lehet térni. Nekünk akkor lenne végünk, ha a bálványimádásból nem lehetne megtérni. Isten azt mondja: odamentél, de gyere ki! Éppen ezért a bálványimádásból meg lehet térni az 1Thessz 1,9-t felolvasom: „Mert ők maguk beszélnek rólunk, milyen fogadtatásban volt részünk nálatok, és miként tértetek meg a bálványoktól az élő Istenhez, hogy az élő és igaz Istennek szolgáljatok.” — Megtértetek a bálványoktól az élő Istenhez, hogy neki szolgáljatok. Amikor Isten igéje bálványról beszél, akkor mindig választásra szólítja fel a népet. Azt mondja: Válasszatok! Ezt mondta Józsué is, Illés is, az Úr Jézus Krisztus is, hogy senki sem szolgálhat két úrnak. Válasszatok, kit szolgáltok, kit szerettek, kit tiszteltek.

Az 1Kor 8-ban így olvassuk: „Van sok isten és sok úr, úgynevezett istenek, amelyek nem azok. Nekünk mégis egyetlen Istenünk van, az Atya, akitől van a mindenség, mi is Őérette. És egyetlen Urunk, Jézus Krisztus, aki által van a mindenség, mi is Őáltala. — *Őérette és Őáltala. Őáltala vagyok, ami vagyok, és Őérette vagyok, amivé lettem.* A bálványimádó nem Őérette van, hanem a bálványért, és nem Őáltala.

Befejezésül néhány kérdés, amire ma válaszolnunk kellene a szívünkben:

Ki a te Istened? Hogyan ismerted meg Őt? Kit dicsőítesz? Ki szabadított meg téged? — Ha ugyan szabadok vagyunk. Kit hívtál segítségül? Elhánytunk már, összetörtük már bálványainkat? Amely sokszor önnön magam, az énem. Ez az egyik legnagyobb bálványunk. Aztán lehet valamilyen családtagunk vagy másik ember, akiben bízunk, remélünk valamit, aki majd segít rajtunk, aki majd megoldja a helyzetünket. Vagy lehet valamilyen tárgy.

Isten igéje azt mondja: Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes erődből. Mert akkor az egyedül igaz Isten a te Istened, ha Őt szereted mindenek felett. Ha el tudod mondani a zsoltárossal: Szeretlek, Uram, én erősségem. Egy másik szép zsoltárban: szeretem az Urat. Ilyen egyszerűen, nyíltan elmondtad-e már az Úrnak: szeretlek, Uram. Feletted való jóm nincs nekem. Náladnál egyébbel nem gyönyörködöm a földön, és nem oldalra tekintek, hogy mit tesznek a pogányok, akik bálványai ezüstből és aranyból. Nem oldalra nézek, hanem fölfelé tekintek. Arra, aki egyedüli, aki dicsőségét másnak nem adja, és akit nem lehet megrabolni.

„Törjed össze balga szívem bálványait. Szabadságot adj nekem és tiszta szívet. Vonj magadhoz, Jézusom, hogy járjak veled.” Jézussal egyedül.

Imádkozzunk!

Édesatyánk, megvalljuk, hogy minden rosszra hajlandók és hajlamosak is vagyunk. Mégis énekeljük: Tartsd kezedben, hű Urunk, amit mondunk, gondolunk. S míg szemünk csak rád tekint, hűn igazgasd lépteink. Engedd, hogy szemünk csak rád tekintsenek. Engedd, hogy csak téged tudjunk dicsőíteni, mint egyedül igaz Istent, ahogy a mi Urunk, Jézus Krisztus is beszélt rólad a János evangéliuma 17. fejezetében, a főpapi imában: te egyedül igaz Isten vagy, és engedd, hogy melletted hulljanak szívünk, elménk bálványai, mindaz, akiben vagy hiszünk, vagy akitől vártunk valamit, sorsunk jobbra fordulását, egészségünket, szerencsénket, valamilyen megoldást egy nehéz helyzetben. Ó bárcsak vallaná ez a mi balga szívünk, Urunk, hogy „Isten a mi oltalmunk és erősségünk, igen bizonyos segítség a nyomorúságban.”

Ezért valóban csak téged illet szívünk tisztelete. Hódolásunk tárgya te vagy, Urunk, élő, hatalmas, felséges Istenünk.

Engedd, hogy egyre nagyobb légy előttünk, hogy növekedni tudjál, mi pedig alábbszállni. Hadd lássunk téged így, ahogy a mi Urunk, Jézus Krisztus látott, amikor felnézett, és azt mondta: Atyám! Hadd tudjunk ilyen gyermeki bizalommal kérni vagy kérdezni tőled, és hallgatni téged. Taníts bennünket az élet ösvényére.

Kérünk, áldd meg szeretteinket közelben vagy távolban. Áldd meg betegeinket, a gyászolókat. Azokat is, akik a héten temettek, akik a héten szomorodtak meg. Kérünk, Urunk, ragyogtasd az örök élet titkát és hirdettesd az örök élet igéjét a számunkra.

Áldd meg a fiatalokat, gyermekeket az iskolában, az egyetemen, kapcsolatokban.

Kérünk, Urunk, áldd meg a munkába menőket. Add, hogy munkahelyünkön is lássák rólunk, hogy hozzád tartozunk.

Kérünk, áldd meg az időseket mindennapi tennivalójukban.

Köszönjük a szép időt, amit adtál nekünk.

Áldunk téged, hogy valóban hatalmas, kegyelmes Istenünk vagy. Köszönjük ezt neked.

Ámen.